

Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Χριστός ἐπί γῆς...

Σέ τόνους πανηγυρικούς καί ὑψηλούς ὕμνεϊ τό μέγα γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος τοῦ κόσμου ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί μαζί μέ αὐτόν ἡ Ἐκκλησία ψάλλει: «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε· Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε· Χριστός ἐπί γῆς, ὑψώθητε...». Εἰς τήν τελευταία φράση τοῦ πανηγυρικοῦ τούτου τριπτύχου τονίζεται καί ὑπογραμμίζεται ἡ κοσμοσωτήρια παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς. «Χριστός ἐπί γῆς...». Ἄς ἐμβαθύνουμε στή σημασία της.

Χριστός ἐπί γῆς. Ἔχουμε συνηθίσει νά σκεπτόμαστε τόν Θεό, ὡς «κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ». Τοῦτο τό λέγουμε καί στήν καθημερινή μας προσευχή: «Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...». Ὡς ἐκ τούτου, γιά μᾶς εἶναι ἐκπληκτικό τό γεγονός, «Χριστός ἐπί γῆς». Καί ὅμως δέν ἦταν ἀπό ἀρχῆς ὁ Θεός μακριά τῆς γῆς. Ὅταν ἔπλασε τόν ἄνθρωπο καί τόν ἐγκατέστησε στόν Παράδεισο, ἐπί τῆς γῆς ἦτο ὁ Παράδεισος ἐκεῖνος, καί καθημερινά οἱ Πρωτόπλαστοι εὐρίσκοντο σέ ἐπαφή μέ τόν Πλάστη καί Δημιουργό τους. Αἰσθάνονταν δέ εὐλογα μεγάλη χαρά καί εὐτυχία μέ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ πλησίον τους.

Ὅμως οἱ Πρωτόπλαστοι παρήκουσαν τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Ἦλθε ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κόσμο καί ὁ ἁμαρτωλός πλέον ἄνθρωπος, πταίστης καί ἔνοχος, ἄκουσε τόν Θεό «περιπατοῦντα ἐν τῷ Παραδείσῳ τό δειλινόν», φοβήθηκε καί «ἐκρύβη». Δέν εἶχε πλέον παρρησία νά ἐμφανιστεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ἀπό τότε ἦτο σέ ἀπόσταση ἀπό τόν ἀποστάτη ἄνθρωπο. Ὁ Θεός «ἐν τῷ οὐρανῷ», στή χώρα τῆς ἀγιότητος καί μακαριότητος, καί ὁ

ἄνθρωπος «ἐπὶ τῆς γῆς», στήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος, γευόμενος «τά ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας» (Ρωμ. στ', 23).

Παρά ταῦτα: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν...» (Ἰω. γ', 16). Καί κλίνας οὐρανούς, κατέβη στή γῆ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, «γενόμενος ἄνθρωπος, ἵνα σώσῃ τόν ἄνθρωπον», «ὁμοίῳ τό ὅμοιον καλέσας» (Ἀκάθιστος Ὑμνος), κατά τόν μᾶλλον προσιτό γιά τόν ἄνθρωπο τρόπο. Τοιουτοτρόπως, οἱ ἄνθρωποι τόν εἶδαν, τόν ἄκουσαν, τόν πλησίασαν, καί τόν γνώρισαν κατά τόν καλύτερο δυνατό τρόπο.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, γιά νά κατανοήσουμε, μέ κάποιο παράδειγμα, τί σημαίνει «**Χριστός ἐπὶ γῆς**», γράφει: «Ὁ ἥλιος, ὁ διανύων τήν οὐράνιον τροχίαν του, πόσον θά ἐξέπληττεν, ἐάν ὑποτεθῇ, ὅτι κατήρχετο καί ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς γῆς...! Πολλῶ μᾶλλον, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, προκαλεῖ τόν θαυμασμόν καί τήν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, ἐλθών ὡς Θεάνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς».

Πῶς ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι θά ἀνταποκριθοῦμε στήν ἄκραν αὐτή συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ; Πρέπει νά καθαρίσουμε, μέ τό Μυστήριό τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολόγησης, κατάλληλα τήν ψυχή μας, ὥστε μέσα σ' αὐτή νά βρεῖ κατάλυμα ὁ Χριστός γιά νά γεννηθεῖ. Νά μή ἰσχύσει αὐτό, πού συνέβη τότε στή Βηθλεέμ, στή Θεία Γέννησή του, ὅπου «οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι».

Τότε καί μεῖς, ταπεινωμένοι, καθάριοι, ἀγαπημένοι, θερμά ἀπ' τήν ψυχή μας ὁ καθένας τοῦτα τά λόγια ἅς τοῦ ποῦμε: Ἐσύ, Μεγάλε Ἀναμενόμενε, τῶν δύστυχων Ἑλλήνων τῆς Κύπρου δῶσε τά ἀξημέρωτα σκοτάδια τῆς σκλαβιάς νά σβήσουν καί λαμπροφόρος ἥλιος λευτεριάς σ' ὁλόκληρη τήν Κύπρο νά ἀνατείλει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ Γ. ΠΑΧΟΥΛΙΔΗΣ
